

les over min Forstand; jeg fatter den ikke. Det forekommer mig, at man gjør en stor Feil ved ikke nu at tage, hvad der kan naas. Vilken Eftjæbne end det ansøgte Lovforslag vil faae, er virkelig endnu høist usikkert. Jeg har ikke forstaaet den ærede Ministers Udtalelse saaledes, som om han i mindste Maade havde bundet sig til nu at modtage dette Forslag, hvis det bliver vedtaget af Thingene, og indstille det til kongelig Stadsfæstelse. Jeg har tværtimod forstaaet den høitærede Minister saaledes, at før han tager noget definitivt Skridt i saa Henseende, vil han undersøge, om der er nogen Trang til en saadan Forening. — (Sندنريگسministeren nikker); jeg ser altsaa, at jeg har Ret. (Sندنريگسministeren: Ja!) Derimod er den ærede Minister paa det Rene med, at der er Trang til det, som dette Lovforslag omfatter; der har han ingen Undersøgelse behov. Lovforslaget vil blive stadfæstet, saasnart det er vedtaget, og derfor forekommer det mig at være ganske simpel Dogik nu at give nogle Kjøbstadeieendomme den Fordel, vi gjerne vilde have givet flere, men som man dog ikke vil undbrage dem, der overhovedet kunne faae den. — Med Hensyn til Forslaget under Nr. 4 kan jeg ikke sige Andet, end at det forekommer mig besynderligt, at det ærede Medlem (Th. Nielsen), der navnlig førte Ordet mod dette Forslag, hengav sig til forskellige Hypotheker om, hvad der kunde ske, hvis Sندنريگسministeren udnævnte et saadant Medlem af Bestyrelsen, men ganske saae bort fra, at, hvis man overhovedet vil gaa ind paa det Hypothetiske, saa er der faare mange Muligheder, der kunde gjøre det særdeles ønskeligt, at et Medlem af Bestyrelsen er valgt af Regjeringen. Formanden skal godkjendes af Regjeringen, det er sandt; men om Regjeringen forud kan anstille en fuldkommen betryggende Undersøgelse af Formandens Gøner og Dygtighed og Karakter, turde dog være et stort Spørgsmaal, og Formanden for en saadan Forening kan — jeg siger ikke, han vil, men han kan bruge sin Stilling paa en saadan Maade, at han roder Statskassen, der er Garant, ind i en aldeles uoverskuelig Række af Forpligtelser. Sæg vel Mærke til, at den Kontrol, som Lovforslaget nu opstiller, er i Virkeligheden kun en efterfølgende Kontrol. Den eneste virkelige Garanti er, at Sندنريگسministeren udnævner den ene Revisor; jeg sætter Pris derpaa, men det maa dog ikke skjules, at Revisor er ikke altid istand til at trænge ind i alle en saadan Forenings hemmelige Aktstykker, han er ikke altid istand til at komme paa Bunden af det, der passerer. Men selv om han er det, kan han altid først komme til at paatale det Onde, naar det er sket. Det synes mig ikke at være forstandigt, at Statskassens Garanti skal kunne gives, hvor man ikke har anden Regjeringskontrol end den efterfølgende, der udøves gennem en Revisor. Det synes mig at være det

eneste Naturlige og Rigtige, at Staten er selv repræsenteret umiddelbart ved et Medlem af Bestyrelsen, der selvsølgelig vil faae en Instrux, ikke gaende ud paa at ødelægge Foreningens Virksomhed, thi det vilde være høist mærkeligt, om en Regjering, en Minister vilde lægge an derpaa, men en Instrux, gaende ud paa at varetage under Foreningens Ledelse Sikkerheden af de füllede Panter og Eilsyn med dem saaledes, at Staten ikke uforvarende en skjøn Dag ser, at den staar inde for et meget betydeligt Beløb. Det vil en saadan Direktør ganske anderledes kunne gjøre end den Revisor, som først efter Aarets Udløb har at undersøge det aflagte Regnskab. Han vil kunne sætte sig i Forbindelse med Ministeren, og kunne i Ride standse Misbrug. Dette er ikke alene af Vigtighed for Staten og Statskassen, men efter min fulde Overtydning vil det tillige have stor Betydning baade for selve Kreditkassen og Kreditforeningen. Det vil meddele hele Forvaltningen en Sikkerhed, en Udbruelighed, som vil være særdeles hensigtsmæssig for hele Forretningsgangen. Naar det ærede Medlem for Veile Amt's 3die Valgkreds (Th. Nielsen) mente, at den sproglige Affattelse vilde lide ved Vedtagelsen af Wændingsforslag under Nr. 4, saa tror jeg at kunne berolige ham. Hele den paagældende Paragraf i Lovforslaget, nemlig § 4, udgjør et eneste Punktum og bestaar af en hel Mængde parallelt med hinanden opstillede Sætninger, nogle af dem med Nummere a, b, c, d osv. og andre, der indeholde Underafdelinger af samme Litra uden nærmere Betegnelse. At der kommer et Led til saadan en Opregning vil virkelig ikke forðærve den sproglige Form, og det vil ikke være mulig, om man end tog sig Tid dertil, at bringe nogen virkelig Forbedring tilveie i den sproglige Affattelse ved at sammenbringe under Et det, som Ministeren skal gjøre. Loven er netop tydeligt og klarst, naar den siger: 3 Statutterne skal det være bestemt, at . . . at . . . at . . . , og saaledes opregnes det ene Punkt efter det andet, enhver Sætning maa da helst i og for sig være udtømmende. Jeg tror derfor ikke, at enten Sprogkonfortiet eller det sprogrivillige Medlem har havt Grund til at klage over Affattelsen af dette Wændingsforslag, hvis Vedtagelse jeg anser for ønskelig.

Rofod: Jeg har kun bedet om Ordet for overfor det ærede Medlem for Veile Amt (Berg) at neblægge en Indsigelse imod, at han præger Stillerne af Wændingsforslaget under Nr. 3 som et Firma, ligesom hans Galobel — havde jeg nær sagt, — nemlig det ærede Medlem fra Rjøge (Sjørup) forleden Dag betegnede Stillerne af et lignende Wændingsforslag som et Konsortium. Nei, der er intet Andet af et Firma eller et Konsortium herved, end at en Kreds af Mænd her i Thinget med Sprogands og Sprogfind af